ΈΤΟΣ Β'. ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1891 ΑΡΙΘ. 21

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΛΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν ΕΛΛΑΔΙ, ἐτησία Δρ. 8
» » ἑξάμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12
» » ἑξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄγγελος πτερυγίσας! ὑπὸ Δ. Ι. Κ. — Παλαιὸν Φάληρον: Τροχιοδρομικὸν ταξείδιον (συνέχεια καὶ τέλος), ὑπὸ Δίκ. — Μετὰ τὴν σίτισιν (εἰκών), ὑπὸ Δίκ. — Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ ἢ ἡ Γῆ τῶν ἀδαμάντων (Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν), μετάφρασις Δ. Ι. Κ. — Ὁ ἐξερευνητὴς Ε. Φλέγελ. Τύχαι καὶ ἔργα, ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως. — Δύο λόφοι, ὑπὸ Γ. Χ. Β. — Τέλος ποιητοῦ, ὑπὸ Δ. Ι. Κ. — Αἰνίγματα. — Λύσεις αἰνιγμάτων. — Ἀνταποκρίσεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΤΕΡΥΓΙΣΑΣ!

Θνήσκουν ποτὲ οἱ ἄγγελοι; νεκροῦνται αἱ πτέρυγές των, σφαλοῦν τὰ χείλη των, μαραίνεται ἡ πορφύρα τοῦ προσώπου των; Ποτέ! Οἱ ἄγγελοι οἵτινες δι' ὀλίγον μόνον στέλλονται ἐδῶ, ἐξ εὐσπλαγχνίας καὶ προνοίας, ἀπὸ τὸν μέγαν τῆς Δημιουργίας Πλάστην διὰ νὰ μᾶς δείξουν, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος κόσμος, ὡμόρφος, ἀγγελικός, ὅπως καὶ τὰ λευκὰ αὐτὰ καὶ παρεπίδημα πλάσματα τὰ προμηνύοντα ζωὴν αἰωνίαν, ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν χρυσῆν, τὴν ἀκτινοστεφῆ, τὴν ροδοστρωμμένην καλιάν των, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ των, διατὶ ἐκπληττόμεθα, διατὶ εἰς ὀδύνην ἐξαντλούμεθα; Ἀλλ' ὅταν ζήσουν πολὺ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν ψεύτικον καὶ μαῦρον, ὅταν ταλαιπωρηθοῦν καὶ συμμιχθοῦν μὲ τὰ πρόστυχα πάθη καὶ τὴν βάρβαρον τύρβην, ὅταν γίνουν καὶ αὐτὰ ἄνθρωποι, πρὸς τί τότε στέλλονται; Πρέπει νὰ πετάξουν — διότι αὐτὰ δὲν θνήσκουν! — νὰ πετάξουν εἰς τὰ αἰωνοφεγγῆ βασίλειά των, διὰ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι κάτι τι ἄλλο ἐκεῖ μᾶς περιμένει, ὅτι ἄλλος εὐρύτερος, λαμπρότερος κόσμος εἶνε ἡ πραγματική, ἡ ἀληθὴς κατοικία, ὄχι τῶν περιφερομένων ἡμῶν σωμάτων, ἀλλὰ τῆς ἀγνῆς, τῆς ἀδόλου ψυχῆς μας, τῆς πνοῆς Ἐκείνου, ἥτις μᾶς ἐτήρει ἐν τῇ γηΐνῃ ζωῇ.....

Δάκρυ δὲν ἁρμόζει, στεναγμὸς δὲν πηγαίνει. Πτερύγισμα, οἷον τὸ ἀπὸ τοῦ μελαγχολικοῦ τοπίου τοῦ Ἰλλίνσκοε, δὲν εἶνε ὀδύνης ἔξαρσις, ἀπελπισίας νυγμός. Εἶνε παγκοσμίου ἀγάπης καὶ λατρείας ἔνδειξις, εἶνε τῆς ἀθανασίας ὁ εὐγενὴς καὶ σωστικὸς προάγγελος.

Ἡ ξανθόμαλλη βασιλοποῦλα μας, ἡ λατρευτή μας **Ἀλεξάνδρα**, τὸ φῶς μας καὶ ἡ ποίησίς μας, μακράν, πολὺ μακρὰν τοῦ ἰοστεφάνου ἄστεος, εἰς ὃ προῆλθεν ἐκ τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως, εἰς ὃ ἔζησε τὰς ὡραιοτέρας τῆς ἐν τῷ κόσμῳ διαμονῆς της στιγμάς, μακράν, εἰς ἄφιλα καὶ ψυχρὰ ἀνάκτορα, ἀπεδύθη τὸν ἐγκόσμιον χοῦν, καὶ νῦν μειδιῶσα, ἀκτινοβολοῦσα, μαρμαίρουσα ἡ ψυχή της μᾶς παρακολουθεῖ, μᾶς σκέπει, μᾶς παρηγορεῖ.

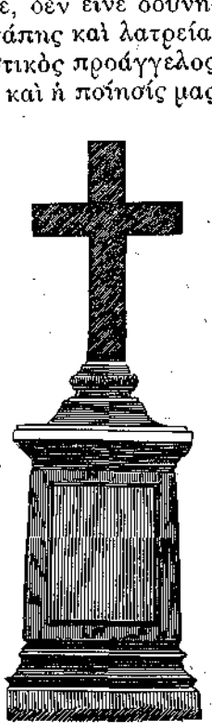

Ὦ! ναί, μᾶς παρηγορεῖ, ἡμᾶς τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς παλαίοντας, τοὺς ἀνθρώπους! Μᾶς ἐγκαρδιώνει, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μελανὴ τοῦ πένθους σκιὰ σκοτίζει ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν Ἑλληνισμόν.....

Καὶ ἂν σήμερον ὑγραίνονται περισσῶς οἱ ὀφθαλμοί, ἂν ἐν θλίψει καὶ ὀδύνῃ κλείονται τὰ χείλη, ἂν συντριβόμεθα, ἐν καὶ μόνον παράπονον μᾶς δικαιοῖ. Ὅτι τὸ λατρευτό, τὸ ἀχνὸ σῶμα τῆς Βασιλοπούλας μας δὲν θὰ τὸ ἔχομεν ἐδῶ σιμά μας, ὑπὸ τὸν θερμὸν τῆς Ἀττικῆς ἥλιον, ὑπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τὸν δοξοφωτισμένον λόφον, ἵνα τὸ λούσωμεν μὲ τὰ θαλερὰ δάκρυά μας, ἵνα τὸ θερμάνωμεν μὲ τὴν τρεμουλιαστὴ πνοή μας, ἵνα τὸ ἐξεγείρωμεν μὲ τὸ πονετικὸ μοιρολόγι τῶν Νυμφῶν μας, διὰ μίαν μόνον στιγμήν, ὅπως αὖτη αἰσθανομένη καὶ πάλιν, ἐδῶ εἰς τὴν μυρωμένην τῆς Σαλαμῖνος αὔραν ἐμπιστευθῇ τὸ τελευταῖον της ἀνάσασμα, ὅπως ἐδῶ στὸ πλάγι μας, στὰ τιμημένα καὶ ἁγιασμένα αὐτὰ χώματα εὕρῃ τῶν αἰώνων τὴν ἀνάπαυσιν τὸ σῶμα, τὸ λατρευτὸ σῶμα τῆς μονάκριβης, τῆς πολυζηλεμμένης Ἀλεξάνδρας μας! Ἀλλὰ οὔτε αὐτὴ ἡ χάρι δὲν μᾶς ἔγινεν! Οὔτε αὐτή, διὰ νὰ τὴν θρηνήσωμεν πολὺ πικρότερον..... Πήγαινε, λευκό μας ἀγγελοῦδι, 'στὸ καλό! Στὸ καλό!

Δ. Ι. Κ.

ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ ἀθῶα καὶ ἀφελὴς νεᾶνις οὐδόλως προσέχει εἰς τοὺς πέριξ. Βαίνει, ὡς θὰ ἔβαινεν ἐν τῷ μοναχικοτέρῳ δωματίῳ, ἀδιαφοροῦσα ἐντελῶς διὰ τὰ πρὸς αὐτὴν βλέμματα, τὰ ὁπωσδήποτε ριπτόμενα. Ἀδιαφορεῖ... Ἂς ἴδωμεν ἐν τούτοις μέχρι τέλους!

Ἡ ὥρα παρῆλθεν· ἀπὸ τοῦ Ὑμηττοῦ ὁ δίσκος τῆς Σελήνης προσαγορεύει ἡμᾶς. Εἶνε πλησιφαής· τόσῳ τὸ καλλίτερον... Ἐμπνεύσεις ὅμως δὲν ἐζήτουν· ὅρκους νὰ τῇ ἀπευθύνω δὲν προετιθέμην· ὅθεν κατ' ἀνάγκην ἔστρεψα πρὸς τὰ γήϊνα τὸ βλέμμα. Τρυφερὸν ἀνδρόγυνον, ἐσχάτως μόλις συνδεθὲν διὰ τοῦ γαμηλίου δακτυλίου, ἦγε καὶ αὐτὸ τὴν *σελήνην* τοῦ μέλιτός του, ἐνῷ τὸ παρὰ τοὺς πόδας των ροχθοῦν κῦμα τοῖς ἔλεγε μὲ τὴν στερεότυπον, ρυθμικὴν ἀλλ' ἄφωνον φωνήν του: «Ἰδοὺ ὅπως ἐγώ, οὕτω καὶ ἡ εὐτυχία τῶν πρώτων ἡμερῶν σβεσθήσεται».

Καὶ ἡ σελήνη τοὺς ἐφώτιζεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας.. Ἡ σελήνη, ἥτις τόσον ταχέως θὰ μειωθῇ, θὰ ἀφανισθῇ..

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΟΔΟΝ

Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀρχήν, ὀφείλει κατ' ἀνάγκην νὰ ἔχῃ καὶ τέλος.

Εἰς τὸν μοιραῖον τοῦτον νόμον τῆς φύσεως ὑπήχθην κἀγώ. Ἀπεπειράθην τοῦ τολμήματος νὰ κατέλθω ἀτμοτροχιοδρομικῶς εἰς Π. Φάληρον· ὤφειλον ἄρα καὶ νὰ ἀνέλθω διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου τῆς συγκοινωνίας.

Ἐγγίζων εἰς τὸν κατ' εὐφημισμὸν σταθμόν, ἐν ᾧ ἀντὶ ὑπαλλήλου ὀρθοῦται κουλουροπώλης μιξοπόλιος, τὴν αὐτὴν οἷαν ἐν τῇ καθόδῳ κίνησιν παρατηρῶ· εἶνε ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ πλειονοψηφία τῶν φαληριζομένων ἀνακρούει... πρύμναν. Ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ ἡ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θαλασσίαν συγκοινωνίαν μετάπτωσις αὕτη.

— Ὦ! Θὰ πᾶμε *πρίμα*, μοὶ λέγει προστυχὼν ἐκεῖ πρόστυχος φίλος. Δὲν βλέπεις *μελίσσι* ἀπὸ κορίτσια; Ἡ τάχα δὲν σὲ μέλλει;...

Νὰ ἔρχεσαι ἀπὸ ρεμβώδη τοπία καὶ ἐν τῇ ἀθυμίᾳ σου νὰ πίπτῃς *θῦμα* ἀτέγκτου λογοπταίστου, εἶνε ἀτυχία φρικώδης. Τοῦτο δὲ καὶ μὲ ἠνάγκασε εἰς τὴν θέαν τῶν Κυκλωπείων τῆς μηχανῆς ὀφθαλμῶν νὰ εἰσδύσω μεταξὺ τῶν δεσποινίδων καὶ νὰ ἀπομακρυνθῶ, φεύγων τὴν γλῶσσαν ἐκείνου.

Θόρυβος, βοή, ἀντάρα! Δευτέρα ἔκδοσις μετά τινων προσθηκῶν καὶ βελτιώσεων, ὡς κατόπιν θ' ἀποδειχθῇ, τῆς καθόδου.

Συμφύρομαι, ὠθοῦμαι, ἀμφιρρέπω, ἐκσφενδονίζομαι, κάθημαι τέλος. Φέρω ἀκουσίως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σώματος... Ἤμην εὐτυχῶς ἀρτιμελής...

Ἡ βεβαίωσις αὕτη μοὶ ἔδωκε τὸ θάρρος, ἵνα μεθ' ὅλας τὰς ἐντυπώσεις τῆς καθόδου στρέψω καὶ πάλιν περίεργον τὸ βλέμμα καὶ ἀναμετρήσω τὸ μέγεθος τῆς τωρινῆς εὐτυχίας μου... Ὦ! ἔκτακτος τύχη, μοναδική. Οὔτε νήπια κοάζοντα, οὔτε εὑρεῖαι περιφέρειαι, οὔτε ἀνώμαλοι ράχεις. Ἄνθη εὐώδη καὶ δροσερά, ἀστέρες λαμπρόφωτοι καὶ μαρμαίροντες, φθόγγοι μελίρρυτοι καὶ ἐμμελεῖς. Νὰ τὸ πιστεύσω; Ὄπισθεν, ἔμπροσθεν, ἑκατέρωθεν δεσποινίδες, δεσποινίδες, δεσποινίδες. Ἡ ἡλικία των ἐκυμαίνετο μεταξὺ 15—25 ἐτῶν. Οἱ βόστρυχοι ἐκυμαίνοντο καὶ αὐτοί. Ἐπὶ τῶν πίλων των κῆποι ἀνθοστεφεῖς. Ἐπὶ τῶν παρειῶν των ἄνθησις ἐρυθρόλευκος. Οἱ ὀφθαλμοί των ἔρριπτον ἀκτῖνας πλήρεις φωτός, σφρίγους· ἡ γλῶσσά των ἐκλυδωνίζετο.... Ἤμην μόνος ἐγὼ ἀνήρ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Παραδείσου ἐκείνου. Ὦ! πάντοτε ἐπίστευσα, σχεδὸν τυφλῶς, εἰς τὴν ἀγαθότητα, τὴν δικαιοσύνην, τὴν πρόνοιαν τοῦ Ὑψίστου Δημιουργοῦ. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην βαθύτερον, *ὀφθαλμοφανῶς* πλέον ἐπείσθην περὶ ὅλων τούτων τῶν ἀγαθῶν ἰδιοτήτων τοῦ Πλάστου. Ὅσῳ μοχθηρὸς καὶ ἂν ἦμην, ὤφειλον νὰ ὑποκύψω εἰς τὸ δεῖγμα ἐκεῖνο τὸ πασιφανές, νὰ κλίνω εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ἀποκαλυπτομένης μοι δυνάμεως. Εἶδον καὶ ἐπίστευσα.

Δεσποινίδες, ἄνθη... Πολὺ καλά. Ἀλλ' ὁμολογῶ, μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν μου, δὲν μὲ ἐνδιέφερον δὰ καὶ πολὺ-πολὺ αἱ ράχεις τῶν πρὸ ἐμοῦ χαριεστάτων ἄλλως δεσποινίδων, ὅπως ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐνησμενίζοντο ποσῶς αἱ ὀπισθέν μου εἰς τὴν ἐμήν. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν τὴν προσοχὴν ὅλην ἔπρεπε νὰ ἐντείνω εἰς τὰ πέριξ. Καὶ Ἀγγλικὸν ἂν μὲ κατέτρυχε φλέγμα, ὁ θροῦς τῶν μετ' ἐπιμονῆς τυπτόντων τὰ γόνατά μου ἐαθήτων τῶν περὶ ἐμέ, αἱ ἐπαφαὶ μετὰ τῶν ἁπαλῶν βραχιόνων των, ἡ ἀνθηρότης καὶ τὸ σφρῖγος ὅπερ ἄφθονον, αἰσθητὸν διεχεῖτο περὶ ἐμέ, μὲ ἠνάγκασαν νὰ κάμω δύο στροφάς, νὰ ρίψω βλέμμα τι καὶ νὰ ὑποκλέψω τὰς εἰκόνας των. Δευτέρα ὅμως ἔκπληξις! Ἡ μικρά, ἡ ξανθή, ἡ σφριγῶσα, ἡ ἀφελής, ἡ πονηρόφθαλμος—περὶ τούτου ἀρκούντως ἐπείσθην βραδύτερον—ἡ τοῦ βράχου περιπατητικὴ δεσποινὶς ἦτο ἐγγύς μου, ἐφήπτετο ἐμοῦ, τὴν ἠτένιζον. Ἀνέλπιστος τύχη!..

Ὁ συρμὸς (κ.τ.λ.)— ὃν ἄλλως ἠκολούθει. καίτοι ἀφελής, ὡς γυνὴ πάντοτε, ἡ συγκάθετος—ἐκκινεῖ. Τὰ βαγόνια σείονται, σειόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐφόσον διολισθαίνουσιν ἐπὶ τῶν ἐλασμάτων οἱ τροχοὶ τῆς ἀτμαμάξης. Ὑπνωτικὸν κυλίνδισμα ἄγει καὶ φέρει ἡμᾶς. Καὶ ἄλλοι ρεμβασμοὶ μοὶ ἐπεφυλάσσοντο. Ὦ! εἶνε πολὺ δίκαιος ὁ Θεός, πολύ, οὕτω ἱκανοποιῶν με....

Ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου καὶ τοῦ στύλου λαμβάνει θέσιν οἱονεὶ ἀμυντικὴν ἡ μικρά, ἡ ξανθόλευκος τοῦ βράχου δεσποινίς. Ἑστία φωτεινὴ συγκεντροῦσα τὰς ἀκτῖνας τῶν βλεμμάτων μου. Ἀκτῖνας ὀλίγον ἐνοχλητικάς, ἀδιακρίτους ἐνίοτε. Οἱ βόστρυχοι ὑπεκφεύγοντες τὸν ζυγὸν τῆς ταινίας μὲ ψαύουσι, μὲ θωπεύουσιν ἀντὶ τῶν χειρῶν ἐκείνης. Καὶ ὅμως, ἐχάθη μία μικροσκοπικὴ ψαλίς; Ἡ ζώνη ἡ πατριαρχική, ἡ τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ φέρουσα, ἀδυνατεῖ ἡ ἀτυχὴς νὰ ὑποβαστάσῃ τὸν πλοῦτον τοῦ στήθους, καὶ στένει, οἱονεὶ συγκινουμένη, μεθύουσα καὶ αὐτὴ ἡ ἀτυχὴς ἐξ ἡδονῆς καὶ τείνει νὰ τοῖς παράσχῃ ἀνεξαρτησίαν... Βλέπω δύο ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους ἐκ τοῦ πόθου τοῦ ἀγνώστου, μορφὴν ἀνειμμένην ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἴσως καταλήψεως τῆς ἀκρογωνιαίας θέσεως, πῖλον *ἐς προβολὴν* σκιάζοντα ἐσθ' ὅτε τὴν γλυκεῖαν, τὴν συμπαθῆ, τὴν ρεμβώδη ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της. Οἱ πόδες—μὴ καὶ αὐτοὶ δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ σώματος;—ξεμυτίζουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ οἱ δύστυχοι ἴδωσι καὶ γοητεύσωσιν, ὁ δ' ἄνεμος, εὐσπλαγχνικώτερος ἐκείνης, ἐπίκαιρος ἐρχόμενος συνεπίκουρος, ἀνακινεῖ θυμοειδῶς τὰς πλατείας πτυχὰς τῆς βραχείας ἐσθῆτος, τῆς ἐσθῆτος μὲ τὰς λευκοκυάνους ἀποτυπώσεις, καὶ τὸ θέαμα οὕτω συμπληροῦται ἐκφραστικώτερον, μεθυστικώτερον ... Ἐν *Πρρρρ* μὲ ταράσσει... Μὴ ἀνησυχεῖτε· δὲν εἶναι τὸ κακάρισμα τῶν ὑπαλλήλων ἢ τῆς μηχανῆς· εἶναι ὁ θροῦς τοῦ ἀνακινουμένου φορέματός της, εἶναι ἡ ζάλη ἣν εἰς αὐτὸ φέρει ἡ ἐπίμων ἐπαφὴ τοῦ ἀνέμου.

Ἐν τῇ διασταυρώσει καταναλίσκομεν διὰ τὴν στάσιν πέντε καὶ πλέον λεπτά. Τέλος, ἄρχεται ἡ εἰς Ἀθήνας ἄνοδος, βραδεῖα πάντοτε, ἤρεμος.

Ἦτο ἐκεῖ ἐκείνη, πλησίον μου. Μὲ ἠτένιζον τὰ βλέμματά της, ἐθώπευον δ' ἐγὼ τὸ κοσμικὸν περίβλημα τοῦ ἀγνοῦ κάλλους της. Ῥῖγος λεπτὸν ἐκλόνιζεν, ἀνετάρασσε τὸ νευρικόν μου σύστημα.

Ἐν τούτοις λικνιζόμεθα καὶ προχωροῦμεν. Τὴν περιβάλλω διὰ τοῦ βλέμματός μου καὶ ἀφαιροῦμαι... Ἡ πνοή της μ' ἐμέθυσεν!...

. . . . . .

— Ὦ! Αἰσθάνομαι μεγάλην λύπην· ἡ καρδία μου μάτην σφοδρῶς πιέζεται· κάτι μοῦ λείπει, κύριε! μοὶ λέγει αἴφνης καὶ ἀποτόμως, μόλις διανοιγόμενον, τὸ ὡραῖον στόμα της.

Ὦ! πῶς ἐπεθύμουν νὰ εἶχον αὐτὸ τὸ *κάτι*!.. Καὶ ὁ πόθος τῆς ἀπολαύσεως ἐξόγκωνε τὰ στήθη τὰ ὑποφρίσσοντα...

Βεβαίως, ἐσκέφθην κατ' ἐμαυτόν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, κάτι τῆς λείπει· ἴσως ἡ ὀρθοφροσύνη!

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, ὡραία νεᾶνις. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ

ἐγνώριζον τὰ βάθη τῆς καρδίας σας, ἵνα μαντεύσω τοὺς λόγους σας...

— Τὰ βάθη; Πολὺ εὔκολον, εἶπε μειδιῶσα γλυκὺ ἀλλὰ καὶ πικρὸν ἐν τούτοις μειδίαμα. Ἠγαπήσατε, κύριε; προσέθηκε μετὰ βραχυτάτην σιγὴν διὰ τόνου τόσον γοητευτικοῦ καὶ ἡσύχου, ὥστε, τὸ ὁμολογῶ, ἀπώλεσα αἴφνης πᾶσαν ἀπολύτως ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου κυριαρχίαν.

— Ἂν ἠγάπησα; Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητή μου νεᾶνις! ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἠγάπησα κ' ἐγὼ κάποτε... Ἂν ὅμως ἡ ἐρώτησίς σας ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ἐνεστός, ὦ! ἡ ἀπάντησις θὰ ἔφερε πλήρη, ἐντελῆ τὸν τύπον τῆς καταφάσεως.

— Ἀλλὰ τότε, διατί παραξενεύεσθε τόσον; Δὲν δύνασθε ἄρα γε νὰ εἰσδύσητε εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας σας, νὰ τὰ γνωρίσητε; Ἢ μήπως νομίζετε, ὅτι ὅταν ἀγαπᾷ τις δὲν αἰσθάνεται;

Ἡ εἰρωνεία ἐπεχύθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, εἰς τὰ χείλη της· τοιαύτη, ὥστε νομίσας πρὸς στιγμὴν ὅτι ἤμην ἀντικείμενον γέλωτος ἁπλῶς καὶ ὄχι πρόσωπον δεχόμενον ἱερὰς ἐκμυστηρεύσεις, ἀπέφυγον νὰ τῇ ἀπαντήσω. Ἔστρεψα μάλιστα τοὺς ὀφθαλμούς, παρατηρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀλλ' οὔτε λεπτὸν δὲν παρῆλθε καὶ πάντοτε γλυκεῖα:

— Τί αἰσθάνεσθε λοιπὸν σεῖς; μὲ ἠρώτησεν.

Ἠσθανόμην δυσθυμίαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἀλλὰ νομίζετε εὔκολον, δι' ἁπλῆν ἔστω εἰρωνείαν, νὰ ἀποστῇ τις τοιαύτης εὐτυχίας, οἷα ἡ μετ' ἐκείνης τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀναστροφή;

Μόλις τὴν ἀνέβλεψα καὶ τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν· ἀνέζησεν ὁ ἔρως μου δεσποτικώτερος.

— Ὑπερεχείλησιν, ὡραῖα μου νεᾶνις. Εἶναι πεπληρωμένη ἡ καρδία μου καὶ ζητεῖ διέξοδον, ἀνακούφισιν· πεπληρωμένη ἀπὸ πόθους, ὄνειρα, ἐλπίδας, στεναγμούς, πεπιεσμένη ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ ἀφοσίωσιν...

— Ἔ λοιπόν, κύριε, εἰς τὴν ἰδικήν μου καρδίαν ἐγὼ αἰσθάνομαι μέγα, ἀχανὲς κενόν. Ὦ! θὰ σᾶς τὸ ἐξομολογηθῶ...

Ἡ μορφὴ της κατέστη αἴφνης σοβαρά. Οἱ ὀφθαλμοί της ὑγράνθησαν. Ὑπόκωφος στεναγμὸς ἔπληξε τὰ ὦτα μου.

— Κύριε, ἐξηκολούθησε, *δὲν ἀγαπῶ*, ὅπως καὶ δὲν ἠγάπησα μέχρι τοῦδε. Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀγαπήσω, ἀλλά, ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἀγαπῶ, δὲν δύναμαι. Ὦ! Ἐὰν ἠγάπων!...

Νέφος λύπης ἐπεχύθη ἐπὶ τῶν πρὸ ὀλίγου μόλις ζωηροτάτων, ἀνθηρῶν χαρακτηριστικῶν της. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της τοὺς ἡμικλειομένους ἐκατοπτρίζετο ὅλος ὁ πόθος, ὅλη ἀπετυποῦτο ἡ λαχτάρα τῆς ἀνάγκης τῆς ἀγάπης. Ἐλυπεῖτο ἡ ἀθῶα κόρη, διότι δὲν εἶχεν ἀγαπήσῃ ἀκόμη!.. Ἀλλὰ διατί ἔλεγε ταῦτα; Τίς τὴν προεκάλεσε; Πόθεν ἡ αὐθόρμητος ἐκείνη ἀνακοίνωσις; Οὐδὲν ἐγνώριζον.

Ἡ ἁπλῆ μέχρι τοῦδε καὶ ὅλως φυσικὴ περιέργειά μου, μετετράπη αἴφνης; ἐκ τῆς ἀπροκλήτου ἐκείνης ἐκμυστηρεύσεως εἰς ἰσχυρόν, βαθὺ πάθος. Προῃσθανόμην ὅτι ἐκεῖνο τὸ *κάτι* θὰ συνέβαινε μᾶλλον εἰς ἐμέ. Ἐφοβούμην. Εἶχον πρὸ ἐμοῦ κόρην νεαράν, ἀγνήν, περικαλλεστάτην, βαθέως συναισθανομένην τὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης, τῆς στιβαρᾶς ταύτης κυριάρχου τοῦ ἀσθενοῦς καὶ μικροῦ ἀνθρώπου.

— Βαθύτατα μετέχω τῆς θλίψεώς σας, καλή μου κόρη. Διττῶς. Ἀλλ' ἀλλοίμονον! Οὔτε τέχνη δυστυχῶς, οὔτε ἐπιστήμη τις εἶναι ὁ ἔρως—διότι αὐτὸν ἐννοεῖτε λέγουσα ἀγάπην—ἵνα πειραθῶ νὰ σᾶς δώσω μαθήματα ἢ συμβουλάς. Ἐὰν θ' ἀγαπήσητε ἐν τῷ μέλλοντι, τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς φυσικὰς ἢ ἠθικὰς κλίσεις σας καὶ τὴν ψυχικὴν διάθεσίν σας. Ἐὰν ὄχι, τότε πᾶσα ἀπόπειρα διαφεύγει τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν· ἀποβαίνει αὐτόχρημα Δονκιχωτική...

— Μήπως σπουδάζετε, κύριε, φιλοσοφίαν; Δὲν μὲ ἐννοήσατε βλέπω καὶ βαθέως διὰ τοῦτο λυποῦμαι. Περισσότερον ἀπὸ τὴν λύπην, ἣν σεῖς λέγετε ὅτι αἰσθάνεσθε...

Καὶ ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ τοὺς μεγάλους, τοὺς ἀστραπηβόλους, τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς της, ἵνα τοὺς βυθίσῃ ἁπλήστως εἰς τὴν ἀπέναντι σκηνογραφίαν. Ἡ ἰδέα τῆς ταχείας ἐκείνης ἐγκαταλείψεως μὲ ἐφόβισε, μὲ ἐλύπησεν. Ἦτο σκληρὰ ἀδικία, ἁμάρτημα νὰ λήξῃ οὕτως ἀποτόμως, ἐν τῇ ἀρχῇ του ἔτι, τὸ εἰδύλλιον ἐκεῖνο.....

— Ὦ! δεσποινίς, πόσον μὲ πληγώνετε, ἐν ἀγνοίᾳ σας ἴσως!... Ἂν ἐγνωρίζατε πόσον ὁ ἀγαπῶν τρέμει διὰ τὴν ἐλαφροτέραν ἔτι ἰδιοτροπίαν ἢ ἀπαρέσκειαν τοῦ λατρευτοῦ του προσώπου, πόσον στενοχωρεῖται... Ὦ! μόνον τὸ βλέμμα σας ζητῶ... Μὴ μοῦ ἀφαιρεῖτε τὴν εὐτυχίαν... Ἐὰν σεῖς δὲν ἀγαπᾶτε, ἐγὼ ὅμως θνήσκω ἐξ ἔρωτος... Θνήσκω!

Βεβαίως, δὲν ὠμίλουν ἐγὼ τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ὠμίλει ἡ καρδία μου, καὶ γνωρίζετε ὅλοι ὅταν ὁμιλῇ αὕτη, μὲ ποῖον λυρισμόν, πάθος, μὲ ποίαν ζωντανὴν ἔκφρασιν ἐκχύνει τοὺς φθόγγους της, τοὺς προκαλοῦντας τὸν οἶκτον ἢ τὴν ὀδύνην.

— Ἀλλὰ τί καταλαμβάνετε ἀπὸ ἓν βλέμμα; Τόσον πολὺ ὑποτιμᾶτε τὴν ἰδέαν τῆς εὐτυχίας; Πολὺ συγκαταβατικὸς εἶσθε νὰ προεξοφλῆτε ταύτην μὲ ἓν παροδικόν, λοξὸν βλέμμα, τὸ ὁποῖον δύνασθε ἴσως καθ' ἡμέραν νὰ συναντᾶτε, ἀρκεῖ νὰ θέλητε...

— Ὦ! σᾶς παρακαλῶ, ὁδηγήσατέ με σεῖς πῶς νὰ θέλω.. Διότι ἐγὼ ἀγαπῶ, δεσποινίς!

Οἱ ὅροι ἀνεστράφησαν. Ἐγινόμην πρὸ αὐτῆς Εἶλως.

— Ἁπλούστατον· νὰ ἔρχεσθε ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου· θὰ σᾶς ἀναμένω ἵνα σᾶς δίδω τὴν εὐτυχίαν, ἀφοῦ νομίζετε ὅτι δύναμαι νὰ καθιστῶ εὐτυχεῖς. Ἀκολουθήσατέ με μετ' ὀλίγον.

— Ἀλλ' ἡ εὐτυχία τότε εἶναι πράγματι τοιαύτη, τελεία, ὅταν ἀφίνῃ καὶ αἰσθητὰ κάπως σημεῖα. Ἡ ἀνάμνησίς σας οὐδέποτε θὰ διαφύγῃ τῆς μνήμης μου. Ἀλλά...

Ἐδίστασα. Τὸ τόλμημα ἦτο βαρύ.

—Τὸ *ἀλλά* σας τὸ μαντεύω, μὲ ἐπρόλαβεν ἡ μικρά, ἡ ξανθὴ δεσποινίς, ῥίπτουσα βλέμματα πονηρότατα. Καὶ ἔφερε τὴν ἁβρὰν χεῖρα της πλησίον μου. Ἔκυψα καὶ τὴν ἠσπάσθην μετὰ πάθους. Εἶχον δὲ τόσον ἰσχυρῶς, παραφόρως κολλήσει ἐπ' αὐτῆς τὰ χείλη μου, ὥστε....

Ὥστε.... *ἐξύπνησα*.

Τὸ ὄνειρον ἀληθοῦς θερινῆς νυκτός, ὅπερ ὀφείλω εἰς τὸν ζῆλον τοῦ μηχανικοῦ ὑπὲρ τῶν οἰκονομολογικῶν συμφερόντων τῆς «ἀνωνύμου» — ἀκολουθῶ τὴν ὀρθογραφίαν της — ἑταιρίας ἦτο ἡ περιφανεστέρα ἱκανοποίησίς μου.

Ἡ διαρκὴς κυλίνδησις, οἱονεὶ λίκνισις, ἡ μεθύσασα καὶ ἀποναρκώσασα τὰς αἰσθήσεις μου πνοὴ τῆς ἐγγύς μου πράγματι δεσποινίδος, τῆς μικρᾶς, τῆς ξανθῆς, ὁ ἤρεμος βομβος τῶν ἄλλων λάλων δεσποινίδων, μὲ διέθεσαν εἰς ἡδὺν ὕπνον ἢ μᾶλλον εἰς ῥέμβην, καθ' ἣν ὅμως οἱ ὀφθαλμοί μου συνῆψαν πιστὴν ἐπιμαχίαν μετὰ τοῦ Μορφέως.

Ὅτε ἐξυπνησα, εἴχομεν σταθμεύσει πλέον εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Τὸ πρόσωπόν μου μόνον ἠσθάνθην πολὺ δροσερόν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐξηγήθη. Προήρχετο ἐκ τῶν ὑδρατμῶν, οὓς μετὰ πυκνῆς αἰθάλης μᾶς ἐφιλοδώρησεν ἡ μηχανὴ κατὰ τὰς ἐναγωνίους εἰς τοὺς ἀνηφόρους ἀναβάσεις της.

Τὸ πρῶτον μου μέλημα ἦτο ἡ *κόρη τῶν ὀνείρων μου*. Ἀλλοίμονον! εἶχε φύγει χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἵνα τὴν ἀκολουθήσω, ὡς μὲ εἶχε πρὸ ὀλίγου συμβουλεύσῃ.

Εἶχον μείνῃ μόνος

Ὦ! Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μεταβαίνῃ τις εἰς Π. Φάληρον διὰ τοῦ ἀτμοτροχιοδρόμου· ἰδίως οἱ ἕνεκα τοῦ θέρους δυσκόλως ὑπνώττοντες ἂς μὴ χάσωσι τὴν εὐκαιρίαν! Δὲν θὰ ἔχωσι καὶ *κουνούπια!*....

Ἰδοὺ δὲ τέλος ἐγὼ ἐν Ἀθήναις, περὶ ὥραν καθ' ἣν ὅλος ὁ κόσμος εὔχεται, ὡς καὶ ἐγὼ ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου:

— *Καλὴν νύκτα!*

Ἰούλιος 1891 Α. Ι. Κ.

Ἂν ἕκαστος ἐδαπάνα προσπαθῶν νὰ ἐννοήσῃ, ὅσον χρόνον δαπανᾷ ὑποκρινόμενος ὅτι ἐννοεῖ, καὶ ἂν ἠκροᾶτο τὸν λαλοῦντα, ὅσον χρόνον ἐξοδεύει ἑτοιμάζων τὴν ἀπάντησίν του, ἡ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων συνεννόησις ἤθελε καταστῇ πολὺ εὐκολωτέρα.

×

Τοῦ μὲν ἰατροῦ ἡ θύρα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εὑρίσκηται κλειστή, τοῦ δὲ ἱερέως πρέπει νὰ εὑρίσκηται πάντοτε ἀνοικτή.

Δ. Φ. Β.

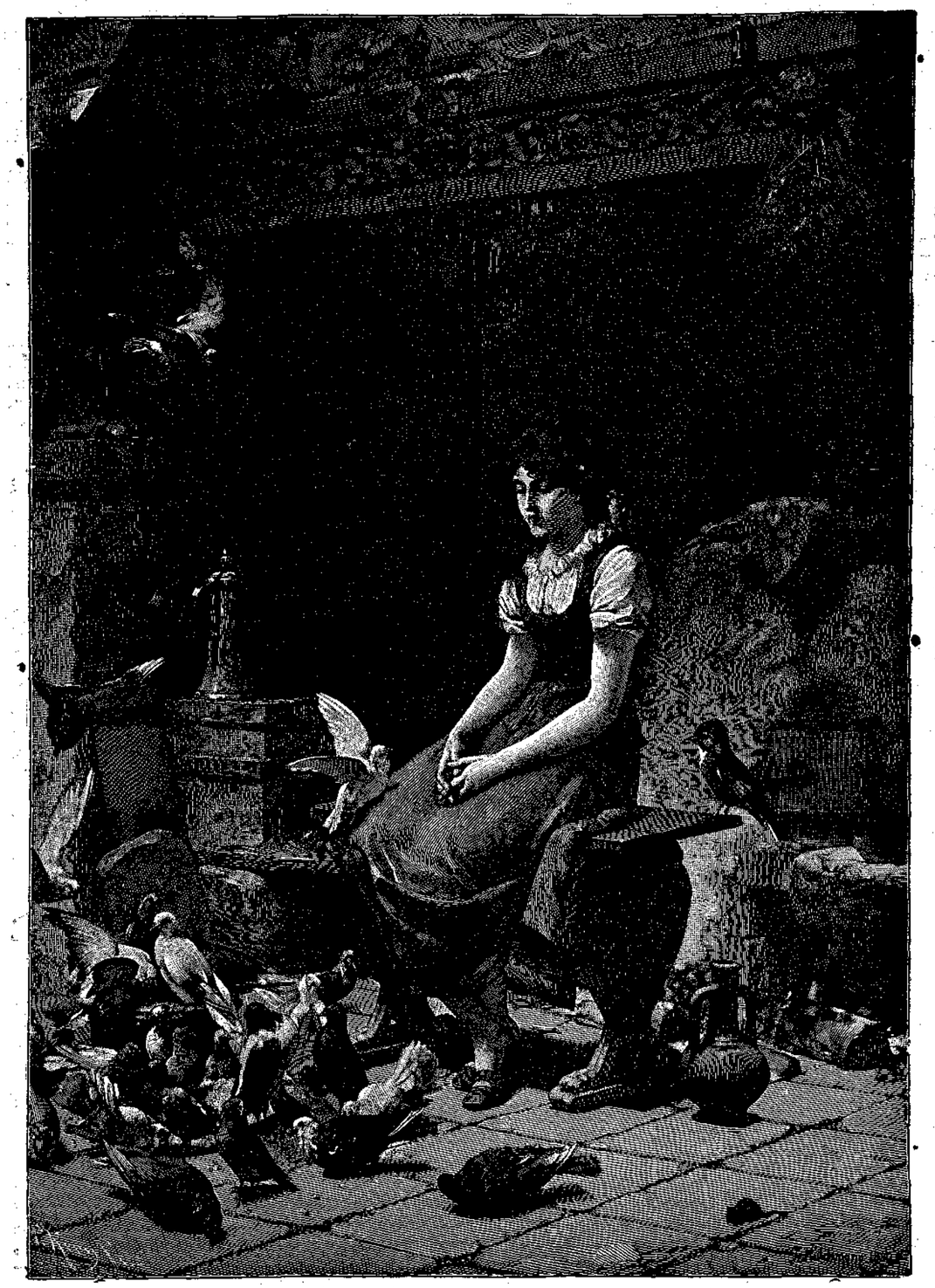

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΙΤΙΣΙΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΙΤΙΣΙΝ

(Εἰκών)

Ρεμβὴ πρὸ τῆς ἑλκυστικῆς εἰκόνος, ἣν παρέχει περιτριγυρίζων αὐτὴν ὁ πτερωτὸς ὅμιλος, προσβλέπει ἡ ἀθῶα νεᾶνις, τὴν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ τοῦ Πλάστου ἀναλογιζομένη. Ἡ ἀγνότης τῶν πτερωτῶν ἐκείνων ὑπάρξεων εὐγνωμονουσῶν πρὸς τὴν σιτίσασαν αὐτὰ χεῖρα, ἡ εὐφροσύνη ὅτι προνοεῖ ἑκάστοτε ὑπὲρ αὐτῶν ἡ Θεία Πρόνοια, ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς της, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῶν ἀθώων, ὡς αὐτή, πτηνῶν, ἔρριψαν αὐτὴν ἠρέμα εἰς τὴν ἔρευναν ἴσως τοῦ μεγάλου προβλήματος τῆς θείας Δημιουργίας, ἐν δὲ τῇ μορφῇ της μετὰ τοῦ σωματικοῦ κάλλους, ἔξοχον ἐπιχύνει χάριν καὶ οἱονεὶ συμπληροῖ αὐτό, τὸ ψυχικόν. Ἐν τῷ κύκλῳ ὃν ἀπαρτίζουσι φαιδρῶς πτερυγίζοντα τὰ πουλάκια, αὐτή, βασιλὶς τῆς φύσεως, ἀγαλλιᾷ ἐνδομύχως, καὶ μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος ἀφίεται εἰς τερπνάς, εἰς βαθείας ὀνειροπολήσεις, λατρευομένη καὶ λατρεύουσα.

Αἱ ἡμέραι ἀνεπαισθήτως διαδέχονται ἀλλήλας ἐν τῇ ἀθώᾳ ταύτῃ ἐνασχολήσει, καὶ αὐξάνεται, ὡς τὸ ἀγνόν, τὸ λευκὸν ἀνθύλλιον εἰς τὸ πλάγι της, καὶ συμμιγνύουσα τὴν πνοήν της μὲ τὸ ἄρωμα ἐκείνων, ζῇ καὶ γλυκὺς παρέρχεται ὁ βίος της, ἄδολος, ἀμεριμνομέριμνος, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς στοργῇ καὶ τῇ ἀφελεῖ εὐγενείᾳ, ἕως οὗ πνεύσῃ ὁ βορρᾶς, καὶ στρωθῇ παχεῖα ἡ χιὼν καὶ πνεύσουν αἱ παγετώδεις θύελλαι!

Δίκ.

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Ἢ

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.** — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμ. φύλλον)

Ἐχρειάσθησαν δύο ἕως τρία λεπτὰ εἰς τὸν Οὐάτκινς ἵνα ἀντιληφθῇ τῆς πραγματικότητος. Ἀλλὰ μόλις ἀμυδρὰ λάμψις νοήσεως τὸν ἐφώτισε, καὶ κραυγὴ — κραυγὴ ἀπὸ βάθους καρδίας — τῷ διέφυγε.

— Καὶ ὁ ἀδάμας;

Ὁ ἀδάμας, φεῦ! δὲν εἶχεν ἐπανέλθει.

Ὁ Κυπριανὸς δινηγήθη ταχέως τότε τὰς διαφόρους περιπετείας τῆς ἀποστολῆς. Ἀνεκοίνωσε τὸν θάνατον τοῦ Φρίεδελ, τὸν τοῦ Ἀννίβα Πανταλάκκη καὶ τοῦ Τζέϊμς Ἕλτωνος, τὴν καταδίωξιν τοῦ Ματακὶτ καὶ τὴν κάθειρξίν του παρὰ τῷ Τονάγγα — χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὴν εἰς Γρικαλάνδην ἐπάνοδόν του — ἀλλ' ἐγνωστοποίησε τὰ αἴτια τῆς βεβαιότητος, τῆς ἀναφερομένης εἰς τὴν πλήρη ἀθωότητα τοῦ νεαροῦ Κάφρου. Δὲν παρέλειψε νὰ ἐξάρῃ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Βαρδίκ, τὴν φιλίαν τοῦ Φαραμόνδου Βαρτές, ν' ἀναμνησθῇ παντὸς ὅ,τι ὤφειλε τῷ γενναίῳ κυνηγῷ, καὶ πῶς, χάρις εἰς αὐτόν, ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τῶν δύο του ὑπηρετῶν ἐκ ταξειδίου τόσῳ θανατηφόρου διὰ τοὺς ἄλλους συντρόφους του. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συγκινήσεως, ἣν ἡ τραγικὴ αὕτη ἀφήγησις ἐπέφερεν ἐαυτῷ, ἔρριψεν ἑκουσίως πέπλον ἐπὶ τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν ἐνόχων σκέψεων τῶν ἀντεραστῶν του, μὴ ἐπιθυμῶν πλέον νὰ βλέπῃ ἐν ἐκείνοις ἢ θύματα κοινῶς ἀποτολμηθείσης ἐπιχειρήσεως. Ἐξ ὅλων ὅσα συνέβησαν, ἑνὸς μόνου ἐπεφυλάχθη, ὃ εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ τηρήσῃ μυστικόν, δηλ. τῆς ὑπάρξεως τοῦ θαυμαστοῦ σπηλαίου καὶ τοῦ ὀρυκτοῦ πλούτου του, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ ἀδάμαντες τῆς Γρικαλάνδης δὲν ἦσαν πλέον ἢ ἀμμώδεις χάλικες, ἄνευ ἀξίας.

Ἦτο ὁ Ματακὶτ (σελ. 150).

— Ὁ Τονάγγα, εἶπε καταλήγων, ἐτήρησεν ἀκριβέστατα τὰς ὑποσχέσεις του. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἄφιξίν μου, τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα διὰ τὴν ἐπάνοδόν μας, αἱ προμήθειαι τῶν τροφίμων, τὰ ζεύγματα καὶ ἡ ἔνοπλος συνοδία. Ὑπὸ τὴν προσωπικὴν διοίκησιν τοῦ βασιλέως, τριακόσιοι Μαῦροι, πεφορτωμένοι μὲ ἄλευρον καὶ καπνιστὰ κρέατα, μᾶς συνώδευσαν μέχρι τῆς κατασκηνώσεως, ἔνθα εἴχομεν ἀφήσῃ τὸ ὄχημα, ὃ εὕρομεν ἐν καλῇ καταστάσει ὑπὸ τὰς θημωνιὰς δι' ὧν τὸ ἐπεκαλύψαμεν. Ἀπεχαιρετίσαμεν τότε τὸν ξενίζοντα ἡμᾶς ἀφοῦ τῷ ἐδώσαμεν πέντε ὅπλα ἀντὶ τῶν τεσσάρων, ἅτινα προσεδόκα — ὅστις εἶναι ὁ ἐπιφοβώτερος δυνάστης ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τῶν συμπεριλαμβανομένων ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Λιμποπὸ καὶ τῆς Ζαμβέζης!

— Ἀλλὰ τὸ ταξειδιόν σας τῆς ἐπανόδου, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἐκ τῆς κατασκηνώσεως;..... ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς.

— Τὸ ταξειδιόν μας τῆς ἐπανόδου ὑπῆρξε λίαν βραδύ, καίτοι εὔκολον καὶ ἀπηλλαγμένον ἐπεισοδίων, ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός. Ἡ συνοδία δὲν μᾶς ἐγκατέλιπεν ἢ εἰς τὰ σύνορα τοῦ Τρανσβάαλ, ἔνθα ὁ Φαραμόνδος Βαρτὲς καὶ οἱ Βασσοῦτοί του ἀπεχωρίσθησαν ἡμῶν, ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς Δουρβάν. Τέλος μετὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὁδοιπορίαν διὰ μέσου τοῦ Βέλδ, ἰδοὺ ἡμεῖς, οἷοι εἴμεθα, ὅτε ἀνεχωρήσαμεν!

— Ἀλλὰ τέλος, διατὶ ὁ Ματακὶτ ἐδραπέτευσεν οὕτως; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς, ἥτις εἶχεν ἀκούσει τὴν διήγησιν ταύτην μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ ἄλλως τε συγκίνησιν μεγάλην ἐπὶ τῇ τύχῃ τῶν τριῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν θὰ ἐπανήρχοντο πλέον.

— Ὁ Ματακὶτ ἐδραπέτευσε, διότι ἔπασχε φοβομανίαν, ἐπανέλαβεν ὁ νεαρὸς μηχανικός.

— Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν δικαιοσύνη εἰς Γρικαλάνδην; ἀπήντησεν ὁ γαιοκτήμων ἀνυψῶν τοὺς ὤμους.

— Ὤ! Δικαιοσύνη συνήθως λίαν σύντομος, κύριε Οὐάτκινς, καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν δύναμαι καὶ πολὺ νὰ μεμφθῶ τὸν δυστυχῆ, κατηγορηθέντα ἀδίκως, ὅτι ἠθέλησε νὰ διαφύγῃ εἰς τὴν πρώτην ταραχήν, τὴν προκληθεῖσαν ὡς ἐκ τῆς ἀνεξηγήτου ἀπωλείας τοῦ ἀδάμαντος!

— Οὔτε ἐγώ! προσέθηκεν ἡ Ἀλίκη.

— Οὔμ! ἔκαμεν ὁ Τζὼν Οὐάτκινς, χωρὶς νὰ φαίνηται ἀρκούντως πειθόμενος περὶ τοῦ κύρους τῆς βεβαιώσεως ταύτης. Δὲν πιστεύετε μᾶλλον, ὅτι αὐτὸς ὁ πανοῦργος Ματα-

κὶτ προσεποιήθη φόβον μόνον καὶ μόνον, ἵνα τεθῇ μακρὰν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων;

— Ὄχι!.... εἶναι ἀθῶος!.... Ἡ πεποίθησίς μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶνε ἀπόλυτος, εἶπεν ὁ Κυπριανὸς ὀλίγον ξηρῶς, καὶ τὴν ἐσχημάτισα, μοὶ φαίνεται, ἀρκετὰ θετικῶς!

— Ὦ! δύνασθε νὰ ἔχητε τὴν γνώμην σας! ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Οὐάτκινς. Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδικήν μου!

Ἡ Ἀλίκη ἐνόησεν, ὅτι ἡ συζήτησις ἠπειλεῖτο νὰ μετατραπῇ εἰς φιλονεικίαν καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπιφέρῃ ἀντιπερισπασμόν τινα.

— Ἀλήθεια, κύριε Μερέ, εἶπε, ξεύρετε, ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας τὸ διαμέρισμά σας κατέστη περίφημον καὶ ὅτι ὁ συνεταῖρός σας Θωμᾶς Στὶλ κοντεύει νὰ γείνῃ εἷς τῶν πλουσιωτέρων μεταξὺ τῶν ταλαντούχων μεταλλευτῶν τοῦ Κόπζ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι! ἀπήντησεν ἐλευθέρως ὁ Κυπριανός Ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις ἐγένετο χάριν ὑμῶν, δεσποινὶς Οὐάτκινς, καὶ οὐδὲν γνωρίζω ἐξ ὅσων συνέβησαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου!

— Ἴσως μάλιστα καὶ δὲν ἐγευματίσατε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη μετὰ τοῦ ἐνστίκτου ἐξαιρέτου μικρᾶς οἰκοκυρᾶς, οἷα ἦτο.

— Τὸ ὁμολογῶ, ἀπήντησεν ὁ Κυπριανὸς ἐρυθριῶν, μολονότι δὲν ὑπῆρχεν ἀληθὲς λόγος τις πρὸς τοῦτο.

— Ὦ! ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ φύγετε οὕτω νηστικός, κύριε Μερέ!.... Ἕνας ἀναρρωννύων...,. μετὰ ταξείδιον τόσῳ κοπιαστικόν!... Σκεφθῆτε, ὅτι εἶναι ἡ ἑνδεκάτη τῆς νυκτός!

Καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς διαμαρτυρίας του, ἔδραμεν εἰς τὸ *κελλάρι* τῆς τραπεζαρίας καὶ ἐπανῆλθε, φέρουσα δίσκον, κεκαλυμμένον διὰ λευκῆς λινῆς ὀθόνης, μὲ πινάκια κρύων φαγητῶν καὶ μὲ καλὸν πλακοῦντα ἐκ ροδακίνων, ὃν ἡ ἰδία εἶχε κατασκευάσει.

Τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη ἐτέθησαν πάραυτα ἔμπροσθεν τοῦ Κυπριανοῦ, ὅλα ἐν φυρμῷ. Καὶ ὅτε ἐφάνη διστάζων νὰ φέρῃ τὸ μαχαίριον ἐπὶ λαμπρᾶς τινὸς «biltong» (εἴδος γλυκύσματος ἐκ στρουθοκαμήλου):

— Μὴ θέλετε νὰ σᾶς τὸ κόψω; εἶπεν ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς, προσβλέπουσα αὐτὸν μὲ τὸ ἀνθηρότερον μειδίαμα.

Πάραυτα ὁ γαιοκτήμων, ὀρεχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρονομικῆς ἐκείνης ἀνελίξεως, ἐζήτησε καὶ οὗτος πινάκιόν τι καὶ μίαν *φέταν* biltong. Ἡ Ἀλίκη δὲν τὸν ἔκαμε νὰ ἀναμένῃ, καὶ ἐξαιρετικῶς, ἵνα συντροφεύσῃ τοὺς κυρίους ἐκείνους, ὡς ἔλεγεν, ἤρξατο νὰ μασᾷ καὶ αὐτὴ βραδέως ἀμύγδαλα.

Τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο δεῖπνον ὑπῆρξε χαριέστατον. Οὐδέποτε ὁ νεαρὸς μηχανικὸς ᾐσθάνθη ἑαυτὸν ἐν τόσῳ θριαμβευτικῇ ὀρέξει. Ἐπέσκηψε τρὶς ἐπὶ τοῦ πλακοῦντος τῶν ροδακίνων, ἔπιε δύο ποτήρια οἴνου τῆς Κωνστάνζης καὶ ἀπεπράτωσε τοὺς ἄθλους του συναινῶν νὰ δοκιμάσῃ τὴν τζινέβραν τοῦ κ. Οὐάτκινς, ὅστις ἄλλως τε δεν ἐβράδυνε νὰ κοιμηθῇ καὶ πάλιν ἐντελῶς.

— Καὶ τί ἐκάματε ἐπὶ τρεῖς μῆνας; ἠρώτησεν ὁ Κυπριανὸς τὴν Ἀλίκην. Φοβοῦμαι πολὺ μὴ ἐλησμονήσατε ὅλως διόλου τὴν χημείαν σας!

— Ὄχι, κύριε, ἀπατᾶσθε! ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς δι' ἐλαφροῦ τόνου μομφῆς. Τὴν ἐμελέτησα τοὐναντίον πολὺ καὶ μάλιστα ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ μεταβῶ καὶ νὰ κάμω πειράματά τινα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ σας. Ὦ! οὐδὲν ἔθαυσα, μείνατε ἥσυχος, ὅλα τὰ ἐπανέθεσα εἰς τάξιν! Ἀγαπῶ πολὺ τὴν χημείαν ἐξ ἀποφάσεως καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως, δὲν ἐννοῶ πῶς θὰ δυνηθῆτε ν' ἀπαρνηθῆτε μίαν τόσον ὡραίαν ἐπιστήμην, διὰ νὰ γενῆτε μεταλλευτὴς ἢ δρομεὺς τοῦ Βέλδ.

— Ἀλλά, σκληρὰ δεσποινὶς Οὐάτκινς, γνωρίζετε καλῶς, διατί ἀπηρνήθην τὴν χημείαν;

— Οὐδὲν ἀπολύτως γνωρίζω περὶ τούτου, ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη ἐρυθριῶσα, τὸ εὑρίσκω ὅμως πολὺ κακόν! Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ προσεπάθουν ἔτι ἵνα κατασκευάσω ἀδάμαντας! Τοῦτο εἶναι πολὺ εὐπρεπέστερον ἢ νὰ ζητῇ τις τοιούτους ὑπὸ τὴν γῆν!

— Εἶναι διαταγὴ αὕτη, ἣν μοὶ δίδετε; ἠρώτησεν ὁ Κυπριανὸς διὰ φωνῆς δονουμένης κατά τι.

— Ὦ! ὄχι, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς μειδιῶσα, τίποτε περισσότερον ἢ εὐχή.... Ἀ! κύριε Μερέ, ἐπανέλαβεν οἱονεὶ ἵνα μετριάσῃ τὸν ἐλαφρὸν τόνον τῆς φωνῆς της, ἐὰν ἐγνωρίζετε πόσον ὑπῆρξα δυστυχής, γνωρίζουσα ὅτι εἰσθε ἐκτεθειμένος εἰς τόσους κόπους, εἰς τόσους κινδύνους, οὓς πρό τινος διετρέξατε! Δὲν ἐγνώριζα λεπτομερείας, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ἐμάντευον τὸ σύνολον! Εἷς ἄνθρωπος, οἷος ὑμεῖς, ἔλεγον κατ' ἐμαυτήν, τόσῳ σοφός, τόσῳ καλῶς προπαρασκευασμένος ἵνα ἐκτελῇ μεγάλα ἔργα, νὰ κάμνῃ μεγάλας ἀνακαλύψεις, οὕτος ὤφειλε νὰ ἦναι οὕτως ἐκτεθειμένος, νὰ ἀπολεσθῇ ἀθλίως ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπὸ τὸ δῆγμα ὄφεως ἢ ὑπὸ πληγῆς ὀνύχων τίγρεως, ἄνευ κέρδους τινὸς διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα;..... Ἀλλ' ἦτο ἁμάρτημα νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ ἀναχωρήσῃ!... Καὶ πόσον εἶχον δίκαιον!..... διότι, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι σχεδὸν θαῦμα πῶς ἐπανήλθατε; καὶ ἄνευ τοῦ φίλου σας, τοῦ κ. Φαραμόνδου Βαρτές, ὃν ὁ Θεὸς ἂς εὐλογῇ....

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν, ἀλλὰ δύο παχέα δάκρυα, πληρώσαντα τοὺς ὀφθαλμούς της, συνεπλήρωσαν τὴν σκέψιν της.

Ὁ Κυπριανός, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, ἦτο βαθέως συγκεκινημένος.

— Ἰδοὺ δύο δάκρυα, ἅτινα εἰσὶ πολυτιμώτερα δι' ἐμὲ ὅλων τῶν ἀδαμάντων τοῦ κόσμου καὶ ἅτινα θὰ μὲ κάμουν νὰ λησμονήσω τοὺς τόσους κόπους! εἶπεν ἁπλῶς.

Ἐπηκολούθησε σιγή, ἣν ἡ νεᾶνις διέκοψε διὰ τῆς συνήθους αὐτῆς εὐκοσμίας, ἐπαναφέρουσα τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ τῶν χημικῶν της πειραμάτων.

Εἶχε παρέλθει τὸ μεσονύκτιον ὅτε ὁ Κυπριανὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ οἴκοι, ἔνθα τὸν ἀνέμενε δέσμη ἐπιστολῶν ἐκ Γαλλίας, ἐπιμελῶς ταξιθετημένων ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Οὐάτκινς ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Τὰς ἐπιστολὰς ταύτας, ἀφοῦ ἔφθανεν οὕτω μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν, μόλις ἐτόλμησε νὰ τὰς ἀποσφραγίσῃ. Καὶ ἐὰν ἔμελλον νὰ τῷ κομίσωσι τὴν εἴδησιν δυστυχηματός τινος; Τοῦ πατρός του, τῆς μητρός του, τῆς μικρᾶς του ἀδελφῆς Ἰωάννας!..... Τόσα πράγματα ἠδύναντο νὰ συμβῶσιν εἰς τοὺς τρεῖς ἐκείνους μῆνας!....

Ὁ νεαρὸς μηχανικός, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη διὰ ταχείας ἀναγνώσεως, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναι δὲν τῷ παρεῖχον ἢ ἀφορμὰς εὐθυμίας καὶ χαρᾶς, ἔσχε βαθὺν στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ὅλοι οἱ οἰκεῖοί του εἶχον καλλιστα. Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῷ ἀπηύθυνον τοὺς θερμοτέρους ἐπαινους διὰ τὴν λαμπρὰν θεωρίαν του περὶ τῶν ἀδαμαντίνων διαπλάσεων καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ παρατείνῃ ἐπὶ ἑξάμηνον τὴν ἐν Γρικαλάνδῃ διαμονήν του, ἐὰν ἔκρινε τοῦτο ὠφέλιμον διὰ τὴν ἐπιστήμην. Τὸ πᾶν λοιπὸν ἔδαινε λαμπρὰ καὶ ὁ Κυπριανὸς ἀπεκοιμήθη τὴν ἑσπέραν ἐκείνην μὲ τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν, οἵαν ἀπὸ μακροῦ χρόνου δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ Ε. ΦΛΕΓΕΛ

ΤΥΧΑΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

Προσεχῆ δημοσιεύματα.

Ἀπό τινων ἡμερῶν φιλοξενεῖ ἡ πόλις ἡμῶν, ἐκ περιοδείας ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον προερχόμενον, τὸν διακεκριμμένον Γερμανὸν καθηγητὴν καὶ θερμὸν φιλέλληνα κ. Κάρολον Φλέγελ.

Ὁ κ. Φλέγελ εἶνε ἀδελφὸς τοῦ ῥέκτου ἀλλὰ προώρως θανόντος ἐξερευνητοῦ τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς Ἐδουάρδου Φλέγελ, οὗ αἱ ἀνακαλύψεις μέγα ἤγειρον ἐνδιαφέρον ἐν πάσῃ τῇ Εὐρώπῃ διὰ τὰς περιπετείας καὶ τὸν πλοῦτον τῶν πορισμάτων, ἅτινα αἱ ἔρευναι αὐτοῦ ἀπέφερον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τῆς ἀφίξεως τοῦ κ Φλέγελ, μακρὰν ἔσχε μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν περὶ τῶν ἔργων ἰδίως καὶ περιπετειῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ τῆς «Φύσεως» συντάκτης κ. Δημ. Ι. Καλογερόπουλος, ὅστις χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς, θέλει ἐκθέσει εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα τὰ κατὰ τὴν συνέντευξιν αὐτοῦ, περιστραφεῖσαν περὶ δύο σπουδαιότατα καὶ λίαν ἐνδιαφέροντα θέματα. Περὶ ἱδρύσεως ἐν Ἑλλάδι γεωγραφικῶν ἑταιρειῶν ὑπὲρ πολιτικῶν σκοπῶν, καὶ περὶ τῶν περιοδειῶν καὶ ἀποτελεσμάτων τῶν περιηγήσεων τοῦ ἐπὶ δεκαετίαν ἐρευνήσαντος τὴν Ἀφρικὴν Ἐδ. Φλέγελ.

Ἡ τοιαύτη ἔκθεσις γενομένη ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ περιηγητοῦ, κατέχοντος πλεῖστα σχεδιογραφήματα, σημειώσεις, ἐπιστολὰς καὶ πληθὺν ὅλως **ἀνεκδότου** ὕλης, εἶνε πολύτιμος διὰ τὴν ἐπιστήμην, χαίρομεν δὲ διότι πρῶτοι ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι θὰ παράσχωμεν διὰ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν εἰς τὴν δημοσιότητα πιστὴν ἀφήγησιν τῶν ἐρευνήσεών του, ἐνδιαφερουσῶν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Μετὰ τῶν ἄρθρων θέλομεν παραθέσει, εὐμενῶς παραχωρηθεῖσαν ἡμῖν, καὶ πιστὴν εἰκόνα τοῦ ἐρευνητοῦ, ἐκ φωτογραφίας ληφθεῖσαν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΔΥΟ ΛΟΦΟΙ

Πατῶ τὸ ἱερὸν ἔδαφος τῆς Ἀκροπόλεως. Εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν μαυσωλεῖον τῆς ἀνθρωπίνης δόξης. Ἀνερχόμενοι σήμερον ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου δὲν βλέπομεν ἢ τὰ συντρίμματα τῶν σφραγίδων, ἃς ἡ μεγαλοφυΐα τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ ἡ σμίλη τοῦ Φειδίου ἐχάραξαν ἐπὶ τοῦ κλειτοῦ ἐδάφους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Καὶ ἀφοῦ δ.ς ἢ τρὶς ἐπισκοπήσωμεν τὰ λείψανα ταῦτα τῆς καλλιτεχνικῆς φύσεως τοῦ ἀρχαίου ἐπὶ τοῦ κόσμου πολιτισμοῦ, στρεφόμεθα ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον, τὸ ἀληθὲς πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν κατοπτρίζεται ἀείποτε ἐπὶ τῶν λευκῶν μαρμάρων τῆς Ἀκροπόλεως. Ὦ! τί ὡραία φύσις! Καὶ τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ τις! Τοὺς λόφους, οἵτινες πανταχόθεν προβάλλοντες φαίνονται ὡς γιγαντιαῖοι ἀδάμαντες κοσμοῦντες τὰ στήθη ἐρατεινῆς νεάνιδος, ἀδάμαντες ἀπολέσαντες μὲν ἴσως τὰ ἴχνη τῆς πρώτης αὐτῶν ἐπεξεργασίας, ἀλλ' ἀείποτε μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὡραῖοι, ἢ τὸ ἔδαφος τὸ ὁμαλὸν μὲν ἀλλ' ἀνυψούμενον καὶ χθαμαλούμενον ποῦ καὶ που, παρέχον δὲ τὴν μορφὴν μεγίστου τινος μωσαϊκοῦ ἐξ ἁπάντων τῶν πολυτίμων λίθων τῆς οἰκουμένης, ἐφ' οὗ ἰδιάζουσαν προσοχὴν καὶ τέχνην φαίνεται καταβαλοῦσα ἡ λεπτὴ τοῦ Δημιουργοῦ χείρ; Ὦ! πόσον ὡραία θὰ ἦτό ποτε, ὅτε καὶ ὁ λόφος τῆς Ἀκροπόλεως περιεκοσμεῖτο τελείως ὑπὸ τῶν ἀριστοτεχνικῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν θεοτήτων βωμῶν, καὶ ποῖον πανόραμα θεσπέσιον καὶ θεῖον ἀντηνακλᾶτο εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐνδόξων κατοίκων, κόσμοι ἐν κόσμῳ, περιλαμβάνον ἐν ἑαυτῷ ἁπάσας τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς γῆς, ἐφ' ἧς οἰκοῦμεν. Καὶ ὡς πλαίσιον ἐφάμιλλον τῆς θείας ταύτης εἰκόνος, οὐρανὸς ποικίλος, λευκὸς ἢ κυανοῦς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, φιλάρεσκος ὅσον τὸ δυνατὸν μᾶλλον, ἵνα μὴ κορέσῃ ποτε τοὺς ὀφθαλμοὺς εὐμεταβλήτων ὀρέξεων. Τοιαύτη δι' ὀλίγων λέξεων ἀτελῶς ἐκπεφρασμένη ἡ πατρίς, ἡ πρώτη πατρὶς τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ. Ὑπάρχουσιν εἰσέτι τὰ λείψανα τοῦ πολιτισμοῦ τούτου, λείψανα καλλιτεχνικά, ἐφ' ὧν τιθέμεθα ἤδη τὸν πόδα, καὶ φιλολογικά, πανταχοῦ καὶ πάντοτε προπομποὶ τῆς σήμερον προόδου τοῦ κόσμου. Ἐδῶ, ἡ ῥητορικὴ τοῦ εὐγλώττου στόματος τοῦ Δημοσθένους ὥρισε τοὺς κανόνας τῆς πειθοῦς, ἐδῶ ἡ τέχνη ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῆς τελειότητος, πρὸς ὃ ἱλιγγιῶσι προσβλέποντα τὰ ὄμματα τῶν συγχρόνων ἐπὶ τῆς ὑφηλίου θνητῶν.

Εὑρισκόμεθα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Δὲν βλέπομεν ἢ τὴν Ἀττικήν· ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ Ἀττικὴ εἶνε μέρος τῆς ὅλης Ἑλλάδος, ἥτις ἅπασα τὰ αὐτὰ προνόμια παρὰ τῆς φύσεως ἐχαρίσθη. Ὡς ἐκείνη, οὕτω καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς αὐγλης περιεβλήθη, καὶ ὅ,τι εἴπομεν περὶ ἐκείνης δύναται νὰ λεχθῇ πληρέστατα καὶ περὶ ταύτης. Ἐν τῇ ποιήσει, παλαιᾷ τε καὶ νέᾳ, ὁ Ὅμηρος κατέχει τὰ σκῆπτρα, οἱ δὲ τρεῖς τραγικοὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ποιηταὶ ἔτι καὶ σήμερον ἀνακαλοῦνται ἐπὶ τῆς συγχρόνου σκηνῆς ἁπανταχοῦ τοῦ κόσμου, ὅπως συγκινήσωσιν, ἐξάρωσι καὶ διδάξωσι τὰ ἀνθρώπινα ὦτα, τὰ δυσχερῶς ἀπολαύοντα τοιαύτης ὑψηλῆς πνευματικῆς τροφῆς, ἣν παρέχουσιν.

Ἡ φύσις φαίνεται παρασχοῦσα τὰς μεγίστας τῶν καλλονῶν αὐτῆς εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα, ὅπως πρὸ χιλιετηρίδων ὅλων ἀναπτύξῃ τὸν κολοσσὸν ἐκεῖνον τῆς ἀνθρωπίνης προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπὸ τῶν ἰχνῶν τοῦ ὁποίου καὶ σήμερον ἔτι δὲν τολμῶσι νὰ παρεκκλίνωσι τὰ πλέον ἀνεπτυγμένα καὶ τὰ φῶτα μεμυημένα σύγχρονα ἔθνη.

Τοιαύτας ἀναμνήσεις, τοιαύτας σκέψεις ἐμβάλλει ἡ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ τύμβου τούτου τῆς εὐκλείας τῶν παλαιῶν ἐκείνων χρόνων, θέα τῆς ὡραιοτάτης καὶ μεγαλοπρεπεστάτης τῆς πέριξ φύσεως εἰκόνος, ἥτις ἁπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐκτυλίσσεται.

* * *

Ἀλλ' ἰδοὺ ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως ἕτερος λόφος ὑψοῦται. Ἐπ' αὐτοῦ οἰκία ἰδιότροπος, ποικίλου ἐξωτερικοῦ καὶ πολύχρωμος. Εἶνε τὸ *Ἀστεροσκοπεῖον*. Ἐκεῖ ἡ ἀνθρωπότης διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς, ἐφωδιασμένου μεθ' ὅλων τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων ὀργάνων, ἐπισκοπεῖ τὸν οὐρανόν, ζητῶν νὰ ἐξιχνιάσῃ τοὺς κόσμους ἐκείνους τοὺς πλανωμένους ἐν τῷ στερεώματι καὶ ὁμοίους ἴσως ἢ διαφόρους τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ζῇ σχεδὸν μεταξὺ ἡμῶν, φεύγει μακρὰν ὅσον τὸ δυνατόν, πλησιέστερον πρὸς τοὺς ἀπομεμακρυσμένους ἐκείνους κόσμους, καὶ ἐκεῖθεν ποῦ καὶ ποῦ ῥίπτει βλέμμα τι ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους, χάριν ποικιλίας θεάματος. Ῥίπτει ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ περιδόξου λόφου τῶν Ἀθηνῶν, καὶ οὐδεμίαν ἐντύπωσιν προξενοῦσιν αὐτῷ τὰ καλλιτεχνικὰ ἐκεῖνα κοσμήματα, δι' ὧν οἱ παλαιοὶ αὐτοῦ θαμισταὶ ἐπροίκισαν αὐτόν, ἐρειπωθέντα ἤδη ἐντελῶς. Δι' αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι *ὑπῆρξαν*, καὶ μόνον ὑπῆρξαν. Δι' αὐτὸν ἡ Ἀκρόπολις εἶνε εἷς λόφος, καὶ ἐὰν ἐπιληφθῇ ποτε ἐκ τοῦ σημείου ἐκείνου νὰ ἐξετάσῃ αὐτόν, δὲν θέλει ἐξετάσει ἢ τὴν γεωλογικὴν αὐτοῦ κατασκευήν, ἢ τὰς φυσικὰς αὐτοῦ περιστάσεις. Ἔρχονται καὶ παρέρχονται αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀᾷς τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ αἰῶνας καίουσα καὶ φωτίζουσα τὴν οἰκουμένην σβέννυται αἴφνης παρ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἅπτεται πάλιν ἀλλήλοδιαδόχως· μεγάλοι κατακτηταί, Ἀλέξανδροι ἢ Ναπολέοντες, διακυβεύουσιν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν τὴν τύχην τῶν ἐθνῶν· διὰ τὸν ἀστρονόμον, ὅλη ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε ἢ παίγνιον μικροῦ παιδός, συντρίβοντος καὶ ἀναπληροῦντος εἶτα τὰ δῶρα, ἅτινα ὁ πατὴρ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους ἐκστοργῆς τρυφερᾶς ἐδώρησεν αὐτῷ, οἱ αἰῶνες ὅλων τῶν ἐθνῶν δὲν ἀποτελοῦσιν εἰ μὴ ἓν ἄτομον, βιοῦν καὶ δρῶν ὡς ὁ δημιουργὸς ἀρχῆθεν ἐτάξεν αὐτῷ, ἀείποτε μὲν ὡς κυρίαρχος τῆς ἀψύχου ὕλης καὶ τῆς ἀλόγου ψυχῆς, ἀλλ' ὑποτασσόμενον εἰς τοὺς ὅρους τῆς ζωῆς καὶ ὑπὸ τὸ ἅρμα τῆς τυφλῆς καὶ ἀσυνειδήτου τύχης προσδεδεμένον. Ἡ ἀνθρωπότης ὅλη δὲν εἶνε ἢ εἷς *ἄνθρωπος*, ὅστις πολλαπλασιαζόμενος ἐπαυξάνει τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, αὐταὶ δὲ παρορμῶσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χρήσεως τῆς ἀψύχου ὕλης, δι' ἧς ἀναπτύξεως προβαίνει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν δοθέντων αὐτῷ ὑπὸ τῆς φύσεως προσόντων, ἅτινα ἀνέδειξαν καὶ ἀναδεικνύουσιν αὐτὸν κύριον τῶν γηΐνων στοιχείων. Καὶ ὡς παρ' ἁπάσαις ταῖς συνομοταξίαις τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ὁ πόλεμος τῶν ἐν ἑκάστῃ ἐξ αὐτῶν βιούντων ἀτόμων οὐδέποτε ἔλειψεν, οὕτω καὶ παρὰ τῇ ἀνθρωπότητι φυλαὶ ἐπέρχονται κατὰ φυλῶν ἀνατρέπουσαι τὰ τῆς ἄλλης καθεστῶτα καὶ εἰς ἐρείπια τὸ παρελθὸν αὐτῆς μεταβάλλουσαι, ἐξακολουθοῦσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἐργασίαν. Τόποι τινες ηὐνοήθησαν ὑπὸ φυσικῶν καὶ κλιματικῶν περιστάσεων, καὶ ὤθησαν τοὺς εὐτυχεῖς αὐτῶν κατοίκους εἰς τὴν πρόοδον, προπορευομένους ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἀναπτύξεως

καὶ τῆς ἰσχύος. Ἡ ἱστορία εὐφήμως μνημονεύει αὐτῶν, καὶ αἱ μέλλουσαι γενεαὶ προσδέχονται εὐγνωμόνως τὰ φῶτα, ἃς αἱ δᾷδες ἐκεῖναι, αἵτινες ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καίονται ἢ ἐκάησάν ποτε ἐπὶ τῆς ὑφηλίου, ἐπιρρίπτουσιν ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ ἱστορικὸς καταγίνεται εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ βίου ὡρισμένου τινος καὶ βραχέος χρονικοῦ διαστήματος, ὁ ἀστρονόμος ζητεῖ τὴν πρώτην ἀφετηρίαν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ βαίνων πρὸς τὸ ἄπειρον διάστημα, ὅπερ χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου, εἰκάζει καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τὸν αὐτὸν ἀχανῆ καὶ ἀόριστον βίον τῶν βροτῶν.

Διὰ τὸν ἱστορικὸν οἱ μεγαλοφυεῖς ἐκεῖνοι γλῦπται τοῦ ἱεροῦ λόφου τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἡ γενεὰ τῆς παλαιᾶς τῶν Ἀθηνῶν δόξης, ἦσαν *θεοὶ* ἢ ἡμίθεοι. Διὰ τὸν κάτοικον ὅμως τοῦ ἀστεροσκοπείου *ἄνθρωποι*, καὶ μόνον ἄνθρωποι.

Ἡ Ἑλλὰς σήμερον κατέπεσε. Τὸ φῶς αὐτῆς, ὅπερ ποτὲ ἐξεπέμπετο ἀπὸ πάσης γωνίας, ἐξέλιπεν ἤδη ἀπὸ τοῦ ἰδίου χώματος, μεταδοθὲν εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον. Σήμερον προσδέχεται καὶ πάλιν τὸν παλαιὸν αὐτῆς πολιτισμόν, ἀλλότριον ἤδη καὶ ὀθνεῖον, ἐπιστρέψασα εἰς τὰ πρῶτα αὐτῆς προσφιλῆ καὶ ἀνεξάλειπτα ἴχνη, ἀφ' ὧν βάρβαροι ὁρδαὶ ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας ἐκράτουν μεμακρυσμένην αὐτήν. Ὁ κόσμος ἔχει ἄλλην ὄψιν σήμερον. Ὁ ζόφος τοῦ παρελθόντος διελύθη, ὁ πολιτισμὸς βαίνει εὐτυχῶς ἐξαπλούμενος καὶ αὐξανόμενος, τίς οἶδεν, ἂν διὰ παντὸς ἢ προσκαίρως.

Ἐνῷ.... ἡ γῆ *στρέφεται*.

Γ. Χ. Β.

ΤΕΛΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

Μὲ τὸ ᾆσμα εἰς τὰ γελαστά του χείλη, τὸ ᾆσμα, ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ Μοῦσά του καὶ ἐνεψύχωσεν ὁ θρίαμβος· μέσῳ τῆς πεφιλημένης του οἰκογενείας, κυκλούσης τὸν ἐπευφημηθέντα προστάτην της, μὲ τὰς ἀργυράς, τὰς ἱλαράς, ὡς ἐκεῖνος, ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἐν τῇ κεντρικωτέρᾳ τῆς πρωτευούσης ὁδῷ, περὶ τὸ μεσονύκτιον, σφαῖρα δολοφονικὴ ἐξ ἀγνώστου προελθοῦσα παράφρονος χειρός, ἐκύλισε σπαίροντα, αἱματοβαμμένον, λιποψυχοῦντα τὸν γόητα τοῦ γέλωτος, τὴν ψυχὴν τῆς ἑλλ. σκηνῆς, τὸν ἄκακον, τὸν χαϊδεμμένον, τὸν τρελλὸν ποιητὴν τῶν «Γελώτων», τὸν τρυφερὸν μουσουργὸν τῆς «Λύρας τοῦ Γερω-Νικόλα».

Δόνησις ἰσχυρὰ διέτρεξε τὴν ἐπαύριον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τὴν Ἀθηναϊκὴν πρωτεύουσαν, τὸν Ἑλληνικὸν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, κόσμον.

— Ἐσκότωσαν τὸν Κόκκον!

Διότι ὁ Κόκκος μας ἦτο πασίγνωστος, κοσμαγάπητος. Ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας μετὰ παλμῶν ἀγωνιώσης καρδίας δι' ἓν μόνον ἠρωτῶμεν; διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ Κόκκου, τοῦ γελαστοῦ Κόκκου ἀλλὰ καὶ σπαίροντός, τοῦ εὐθύμου ἀλλὰ καὶ στοναχοῦντος Κόκκου. Ὅλα· ἐλπίδες, πόθοι, χαρές, ὄνειρα, ζωή, ὅλα, πλάνα, ἀπατηλά! Καὶ μία ἐκυριάρχησεν ἀλήθεια, εἷς δὲν ἐψεύσθη: ὁ θάνατος. Θάνατος πικρός, γεμᾶτος ἀπὸ δάκρυα, ἀπὸ πόνους, ἀπὸ ἀπόγνωσιν.

Αὐτός; ὁ δίδων ζωὴν εἰς τοὺς ἄλλους, ὁ γλυκαίνων τὴν ἄψινθον τῆς ὑπάρξεώς μας, ὁ πλέον εἰρηνικός, ὁ ἀνοικτόκαρδος, ὁ εὐρύνων τὰ στήθη μας ἀπὸ χαράν, ὁ ξεκλειδόνων τὰ χείλη τῶν σπληνικῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ ἀθῶο, τὸ ἀβίαστο γέλοιο του, αὐτός, βουτηγμένος 'ς τὸ αἷμα, αὐτὸς σπαράζων ἀπὸ τὸ ἄλγος, αὐτὸς ραινόμενος μὲ δάκρυα πικρά, πικρότατα. Ὦ Μοῖρα σκληρά, ἄτεγκος. Καὶ μὲ ἓν ἄχ! 'στὸ τέλος παρέδωκεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τὸ *πνεῦμά* του. Οἷον πνεῦμα!

* * *

Ὤ, πῶς τὸ φέρετρον ἠδυνήθη νὰ περιλάβῃ τὸν θορυβώδη, τὸν ἀεικίνητον, τὸν θαλερόν, τὸν τραγουδιστὴν Κόκκον, χωρὶς πνοή, χωρὶς γέλοιο, χωρὶς ἀστραπὴν τοῦ βλέμματος, χωρὶς τραγοῦδι; Τὸν Κόκκον μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, μὲ σφαλιστὰ τὰ μάτια, μὲ κατάψυχρα τὰ χείλη! Καὶ ἔκειτο κατα-πεσὼν βαρύς, μὲ ἄνθη λευκὰ καὶ μυρόεντα κεκαλυμμένος, μὲ ἄνθη, ἅτινα τρέμουσαι χεῖρες εὐλαβῶς τῷ ἔρριψαν διὰ μονάκριβη συντροφιά του μέσα εἰς τὰ ἐρεβώδη, τὰ μυστικὰ τοῦ τάφου του βάθη. Καὶ τὸν ὡδηγήσαμεν πανδήμως εἰς τὴν 'στερνὴ κατοικία, κυκλοῦντες, συνωθούμενοι εἰς τὸ λευκό του κρεββάτι, μὲ τὸ σπαρακτικὸν νανούρισμα τοῦ αἰωνίου ὕπνου του, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε τονίσει, μὲ τοὺς δονουμένους, τοὺς ἥσυχα-ἥσυχα ἐκπνέοντας ἤχους, με τὴν πικρὰν ἐπῳδόν του, μὲ τὸ Κύκνειον τοῦ ποιητοῦ ᾆσμα.... Ὦ! Εἰς τὸν Κόκκον νεκρόν, μόνον νανούρισμα ἤρμοζε. Νανούρισμα εἰς τὸν ἀθῳότατον, εἰς τὸν ἁγνότατον ψάλτην καὶ ἀοιδόν....

Εἶχεν ἤδη σβύσει ὁ ἥλιος, ὡς αὐτός, καὶ αἱ πρῶται σκιαὶ τῆς ὥρας τῶν νεκρῶν ἠπλοῦντο μελαγχολικαί, ὅτε ἀληθῆ ἦγεν ἑορτὴν ἡ Μοιραία πόλις. Μέσῳ λαμπάδων ὑψηλῶν, μὲ φῶς θαμβόν, ἀναπαλλόμενον, ἐτέθη ὁ νεκρὸς διὰ νὰ ὑποστῇ τὴν πανυστάτην σπονδὴν φιλικῶν δακρύων καὶ τῶν συναγωνιστῶν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ τέχνῃ τὴν ἐγκάρδιον γοερὰν κραυγήν, τὸν ἀποχαιρετιστήριον ὕμνον.

Καὶ ὅλοι, ὅλοι ἀπήλθομεν ἐκεῖθεν.... χωρὶς τὸν Κόκκον. Ὅλοι, χωρὶς γέλωτα, χωρὶς μιλιά. Ποῦ καὶ που δ' ἐτρεμόσβυνεν ἐκεῖ καμμία κανδύλα εἰς φίλον τάφον, ὅπως μετ' ὀλίγον εἰς τὸν τάφον τοῦ ποιητοῦ θὰ φέγγῃ ἄσβεστον τὸ φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας, ὅπως περὶ τὸν σταυρόν του θὰ χύνει παρήγορον φῶς ἡ ἀκτὶς τῆς μόλις ἀνατειλάσης δόξης του....

Ἐν τῇ πόλει μετὰ τὴν ἐπάνοδον, κάτι ἠκούετο κ' ἐκεῖ. Κάτι... Τὸ *νάνι-νάνι* τοῦ δυστυχισμένου ποιητοῦ. Δ. Ι. Κ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

85. Αἴνιγμα

Πόλιν τινὰ θαυματουργὸν τὸ πρῶτόν μου σημαίνει,
ἀρχαῖον δὲ θεὸν τὸ δεύτερόν μου ἐμφαίνει.
Ἐὰν τὰ δύο μέρη μου εἰς ἓν ὅλον ἑνώσῃς
ἀφοῦ ἀπὸ τὸ δεύτερον τὴν κεφαλήν του κόψῃς,
Ἄνδρα θὰ ἴδῃς, λυτά μου, τὸ ὅλον νὰ δηλοῖ
θαλασσινὸν ἀκμάσαντα ἐν ἐποχῇ ἡρωϊκῇ. **Δέξιππος**

86. Αἴνιγμα

Μ' ἔχουν ὅσοι τὸν ζυγὸν ποτὲ δὲν ὑποφέρουν
Ἂν λείψουν τὰ μεσαῖά μου, ἐκ τῆς χειρὸς μὲ φέρουν
Ἂν μόνον ἓν ἀποκοπῇ, υἱὸς μονάρχου εἶμαι
Καὶ ἂν μὲ διχοτομήσητε, πρὸ ὀφθαλμῶν σας κεῖμαι.

Θ. Α. Π.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ 18Ω ΦΥΛΛΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

76. *Αἴνιγμα.* **Χ — Ἴος = Χῖος.** Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐκ Σύρου κ. Γ. Οἰκονόμου, ὁ ἐκ Κύπρου κ. Πρ. Μιχαηλίδης καὶ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Δ. Ἰωαννίδης.

77. *Αἴνιγμα.* **Σ – ἅμα — ρ — ἴα = Σαμάρεια.** Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Δ. Παπαηλιόπουλος.

78. *Διαβόλου παίγνια.* 1. = 175 2. = **Τὸ φέρετρον.** 3. = **Ὦ! Ὦ!** (θαυμαστικὰ τοῦ οἴνου) ἴ! ἴ! (γέλως) δή! . . . . (κόρος) = **ὠοειδῆ.** Τὴν 1ην ἐρώτησιν ἔλυσεν ὁ ἐκ Κύπρου κ. Πρ. Μιχαηλίδης. Τὰς λοιπὰς οὐδείς.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Σ. Ι. **Ὀδησσόν.** Ἀριθ. 1 καὶ 2 σᾶς ἀπεστείλαμεν, ὡς καὶ ἀριθμοὺς πατριωτικοῦ δανείου. Ἀναμένομεν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Εὐχαριστοῦμεν. — Ι. Α. Π. **Κων/πολιν.** Διεύθυνσίς σας ἠλλάγη, ὡς γράφετε. Ἀναμένομεν ὑποσχεθέντα. — Ν. Σ. **Δαμασκόν.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξιν σᾶς ἀπεστείλαμεν μὲ παρελθόν φύλλον. Ἐλλείποντα ὑμῖν φύλλα δύνασθε νὰ ζητήσητε παρ' ἡμῖν. — Δ. Ι. Φ. **Πάτρας.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξιν σᾶς ἀποστέλλομεν σὺν παρόντι φύλλῳ. Εὐχαριστοῦμεν. — Π. Β. **Πύργον.** Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν ὑμῖν καὶ ταχυδρομικῶς. — Α. Ο. **Πάτρας.** Ζητηθὲν φύλλον σᾶς ἀπεστάλη. — Μ. Μ. **Γαλάξιον.** Δελτάριον ἐλήφθη μετὰ σημειώσεως ἀποστολῆς φύλλων. Ἐλυπήθημεν μὴ ἰδόντες ὑμᾶς κατὰ τὴν ἐντεῦθεν διέλευσίν σας. — Λ. Γ. Α. **Καρδίτζαν.** Αἱ λύσεις τῶν αἰνιγμάτων ἐλήφθησαν μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν· ἄλλοτε ταχύτερον. — Τ. Κ. Ν. **Ψαρρά.** Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν σας. Σᾶς γράφομεν καὶ ταχυδρομικῶς. — Γ. Ο. **Σύρον.** Ἔχει καλῶς. Ἡμερολόγιον 1892 θὰ λάβητε προσεχῶς μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν, ἡσυχεῖτε. — Δ. Π. **Σκῦρον.** Δελτάριον ἐλήφθη πλὴν ἐνεργήσατε δραστηρίως καὶ κάτι θὰ κάμετε. Ἀναμένω.